

Kiadóhivatal:
Kaposvár, Irinyi E.-k. 14.
14. sz. sz. sz. sz.
az előfizetőknek.
Kiadóhivatal és nyitási
kiosztóhely.

ELŐFIZETÉSI ÁLLÁS:
Egyre évre . . . 4 frt
Félévre . . . 2 „
Negyedévre . . . 1 „
Igny más ára: 10 kr.

Szerkesztőség:
Kaposvár, Irinyi E.-k. 14.
14. sz. sz. sz. sz.
az előfizetőknek.
Kiadóhivatal és nyitási
kiosztóhely.

Bérmunkások kiá-
dóhivatal és nyitási
kiosztóhely.

Készítőknek vissza
nem adunk.

SOMOGYI UJSÁG

MEGYERI és HELYI-ERDEKŰ VEGYES TARTALMU HETILAP

A »Kaposvári Iparoskör« hivatalos közlönye.

Megjelenik hetenkint egyszer : KEDDEN.

Felolvas szerkesztő és kiadó : Poór Sándor. Főmunkatárs: Dr. Obetkó Károly.

Szent István napja.

Csodálatos és rendkívüli jelenség, hogy mióta a magyar törvényhozás nemzeti ünnepként törvénykönyvünkbe iktatta Szent István napját, azóta egyre kisebbedik az ünnepnap fenékolt jelentősége s az az áhitat, melylyel a magyar nép a késő egyházi és nemzeti emlék lángjával lelkesültni szokott csak egy évzáraddal eszelött is.

Igen jól emlékezünk arra, hogy az ország székesfővárosa Szent István napján valóságos zarándok helye lett az országban, ahova a magyar föld minden zugából ezereivel tödült az ünnepő nép, még pedig az a magyar nép, melyet máltán nevezünk a nemzet testének: a föld népe, a szerény iparos osztály, a nemzetet alkotó erős közép-osztály.

És fenn a fővárosban hettekkel előbb megkezdődött a jók tanácskozása, hogy a felzárzó vidékek szóra-

kostására valami ritka látványosságot rendezzenek, s a korzók, körmenetek, vagy népies ünnepségek egy időben egymást követték, úgy hogy a felzárzó polgár nem sajnálta azt a csekély kiadást, amit neki ez a Szent István-nap okozott.

Az igaz, hogy jöttek aztán avataltalanti kántók, kik jótékonysság címén semmit sem mutató csodálatokat rendeztek, ahol a vendégek jótékony célra szánt állóreikért cserébe nemcsak hogy semmi ellenértéket nem kaptak, de raklataknak és kellemetlenkedéseknek voltak kitéve. — Így hogy éppenséggel nem csodálkozunk azon, hogy haraggal távozzán, minden Szent István napja ugyanakkor a haragnak az emléket idézi föl bennük s többet nem is gondolnak arra a régi, hagyományos szokásra, hogy ezen a szent napon meg kellene nézni a nemzeti székesfővárosát, épülni annak szépségén, haladásán.

Pedig hát ezek a sértődések nem igazoltak ilyen mértékben.

Mégis csak figyelembe kell venni, hogy egyetlen közös egyházi és nemzeti ünnepnapunknak országos jelentősége van; ha a hívők ezrei egy-egy kis bucsujáró helyet minden évben pontosan felkeresnek, miért nincs elég lelkesedés bennük ahhoz, hogy augusztus 20-án egybe seregüljenek az ország fővárosába, ahol Szent István dícső első magyar királyunk emlékeztet ünnepi a nemzet egyházilag körmerettel, a nemzeti ünnepként általános munkaszünettel.

Az ország hercegszékprímása mond misét ezen a napon, s az ország-zászlások és miniszterek kísérik Budavárában a dícsőséges szent jobb kezét a Mátyás templomba, ahol néhány órán át zarándokolhatnak hozzá a hívő magyarok százezrei.

Es a dícsőséges szent jobb kéz egyetlen erekléje a magyar nemzet-

T Á R G A.

Üdvözlöm őt.

Már olyan rég nem láttuk egymást,
Fél év szünet el fejtünk felett....
Látod a beszéltél vele, mondd,
S rólam is emlékezz:

»Üdvözlöm őt.

Ne jászál, kérlek, a szívemmel,
Ne imis engem hazatalan,
Ugy-e, csak egy kődönnyel mondta,
Csak épen mert szokásba van;

»Üdvözlöm őt.

Oh, mond hát, hogy vonlatra ejté,
S reszketve; tán el is fejtél,
Amint e két sző álmodozva
Lebent el édes ajkair:

»Üdvözlöm őt.

De mért is kérdés?... Egyre megy már,
Ha így, ha úgy, ... csak [a] nekem,
A »nyer« mégis (Bávaria,
S mindegyre ismételtettem:

»Üdvözlöm őt.

Fehér János.

Az éjszaka.

— A »Somogyi Ujság« eredeti társja. —

Aszacsintu levegőbe belevegült valami tonta pára, ami átlátszó, gyöngye felállal vonta be az utcát s amott kelet felé már egy tűnt fel, mintha szűk köddé tömörült volna.

S ott levelekkel az embér körül egy hangulat; az éjszaka titokzatos hangulata...

I.

Ejfel után járt az idő. Asz utcsák egéren cöndűnek voltak s a levegő tiszta, mintha csak a szélő valahonét s hegyek felől, az erdőből hozott volna erős, egészen lehetett, az anyaföld lehetett.

Asz utcsa végén — kelet felől — minden egy szinbe olvadt, csak talán festőember látott volna több színt, ezer színt.

Asz egész utcsa aludt s ki tudja, hány szerelmes leány, meg fu álmodott csodaszép a szerelemről, a boldogságról.

Asz egyik kőházban valami nőtát huztat lezsen, szomorúan.
S megállt a két szép leány a kőház előtt. Az egyik széke volt s flosorru, a másik barna s a hajából két fűt omolt a homlokára. Mind a kettőnek halvány volt az arca s a szemük besüett s valami fekete vonást is lehetett látni a szemük alatt, a mint ott álltak a világosságban, a mi a kőházból kistörődött.

A barna leány nem is figyelt a nőtára, hanem egy virágot nézett, aztán oda-
dobta az aszfaltára. A széke leány meg nézte, mintha nem tudta volna megérteni, hogy lehet egy virágot összetépni.

Aztán a barna leány megemelte a szoknyáját jó magasan s lassan tovább ment. A széke leány észre se vette. A mikor a cigányok a nőta végén huztak, olyan lett az arca, mintha sírni szeretett volna. Talán könnyes is lett a szeme...

Kevésre ő is tovább ment és együtt sétáltak a vasút fele lassan, nagyon lassan.

A széke leány egyszerre csak elkezdett sokogni.

A multját siratná-e, a mikor még ő is tiszta lány volt, vagy a jelenet, a bűne, nyomorult életét?

A barna leány meg-megsimogatta az arát.

— Ugyan, ne légy olyan kis leány. Hát mi vagyunk az oka, hogy rosszak letünk? No gyere, gyere, ödög vigye a papot.

Aztán fölkapott.

Nemokára elakart a alakjokat az éjszaka, az ő kenyeradójuk, bántuk önmagunk — mindenek.

Együtt ment a két széke madár, de nem karongt, mert a rossz lányokkal es nem szokás.

Caféd lett — csak a barna leány kaka-

nek, mely mintegy csodaképen maradt a nemzetre, hogy időtlen időkig porrá ne legyen az az áldott jobb, mely annyi jót cselekedett, mely a bölcs koronás fő csodás gondolatait végrehajtotta s megalkotta erős szilárd alapjait a magyar állam ma is rendületlen épületének.

S a magyar nemzet ma is áhitattal tekint a szent ereklyére s bizonynyal a népnek százai fognak legközelebb is elzarándokolni hozzá, hogy az egyházi és nemzeti kegyeletet leróják.

Mert nem lehet tartós a duzzogás a magyarban székes fővárosa ellen sem, mert ennek csodás fejlődése mellett minden évben új meg új impressziókat szerezhet itt a vidék polgárságának nagy tömege, s ez lendületet adhat a vidéki központok életének is.

De ezenkívül is kell, hogy a nemzeti ünnepet ne engedjük hétköznappá sülyedni s a szoltárt az egész nemzet egyforma áhitattal énekelje azon a napon, amelyen a szent emlékü első magyar király érintetlen jobbát fényes processzióban viszik körül Budavára utcáin. Emléke is készül a szent királynak s az 1900. évben ott fog állani a budavári halászbástyán, hogy hirdesse az időknek a nemzet soha el nem muló kegyeletét honalapító nagy királya, a magyar koronát apostoli küldetéssel megszerzett szent király iránt.

Midőn a francia nemzet július havában ünnepét üli, szünetel a munka az egész országban, a nemzet legkiválóbbjai összejönnek a fővárosban, hogy ott az emlékeztető napot az elnök jelenlétében méltón megünnepeljék. Nálunk nyoma sincs az általános ünneplésnek. A fővárosban megtartják ugyan a szokásos körmenetet, de

annak is inkább vallási színezete van, a nemzeti tudat, ugylátszik, kialvóban van. Még csak pár évvel ezelőtt is a vidékeken népünnepeket rendeztek e napon, hisz városunkban is ezen alkalommal a sétateren népünnepeket tartottak, melyek a nemzeti érzület istápolására voltak hivatva. Vagy ki ne emlékeznék az ugynevezett kéjvonatokra, midőn potom áron szállította az államvasut a vidéki atyafit az ország fővárosába, hogy alkalm legyen szegénynek-gazdagnak az ország büszkeségét, a rohamlépésekben fejlődő szép Budapestet megtekinteni. Már pedig az a nemzet, a mely megelégedezik multjáról, megelégedezik a nemzeti hagyományokról, az megtagadja önmagát.

A toll.

A napokban országszerte lefolyt impozáns Petőfi ünnepségek Magyarhon nagy tollforgató gárdáját mozgásba hozták. A hol költőt ünnepelnek, ott bizonyára nem hiányozhatnak a költők és írók. Rövid időre az irodalom dominálta a helyzetet, az íróvilág foglalkoztatta a közvéleményt, a mi jó részt nem is a Petőfi évfordulónak tulajdonítható, hanem inkább annak a körülménynek, hogy éppen vagyunk az u. n. uborka-szezon kellős közepében. Bezzeg, lett volna lövésényevad vagy csak egy kis politikai háborgás, bizony siettek volna ledarálni azt az egy dikciós napot Segesvárról, hogy aztán hajrá! teljes érdeklődést fordíthassanak Tokióra vagy tudom is én, micsoda nevű gebére vagy pedig lázas örömmel tovább gyönyörködjenek Széll-Thun bajvivásában.

A teljes szélcsönd tehát kedvezett

az ünneplőknek. Egy pillanatra Magyarország is észrevette, hogy neki is vannak írói, meg irodalma, talán éppen oly rohamosan fejlődő irodalma, mint bármely más nemzetnek.

Ezt már régen észre kellett volna venni. Sőt nemcsak észrevenni, hanem állandóan szemmel is tartani, segíteni s pártfogolni, nem pedig teljesen magára hagyni. Mert im be kell vallanunk a csunya igazságot: a magyar irodalom magára van hagyatva, hogy jobban se kell. Ha boldogul, jó; ha pedig elcsenevészedik, az se baj — E szavakban nyilvánul az általános érdeklődés az irodalom iránt. Hiába mondjuk például, hogy a sajtó — az irodalom egyik hatalmas ága — nagyhatalom; ez másutt természetesen úgy is van, de nálunk az ördög se hiszi el. Hiába mondjuk továbbá, hogy a könyvek kelendősege az illető népműveltségét és jólétét jelzi; ez másutt persze úgy is van, de nálunk senki sem vásárol rendszeresen könyvet: ha csak azt nem akarja, hogy bolondnak nézzék.

Szomorú viszonyok ezek. Ember ezen nem tud segíteni, mert mindhiába kürtöljük világgá a jelszót, hogy „pártoljuk az irodalmat!”, mindhiába adunk közre lapjainkban hangzatosnál hangzatosabb előfizetési felhívásokat, a közönyt bizony ezzel meg nem törjük s a toll embere továbbra is késegreghet az irodalmi állapotok áldatlan-ságán. Így csak meg azután, hogy a kevésbé erős lelkű író sokszor áruba bocsátja a szent fegyvert: a tollat, csakhogy zsebet üresen ne kelljen látnia.

Az irodalom pártolása, az ujságok járatása — pénzáldozatokat kíván. A pénzt pedig nem igen vesztegetik manapság, tehát jól meg szokta gondolni minden ember, hogy hová adja. E

gott néha — olyan hangosan, hogy talán a könyv is kicsordult a szeméből.

Ő neki volt igaza, bizony Isten ő neki

II.

A nagy füst összeolvadt a lámpa fényével, a pálinkagőzzel és alig lehetett ki-venni az arcokat. Egy hosszú, keskeny asztalnál ültek körbe, némelyik mir egészen elázott.

Egyikök vitte a szót szaggatott, kuszált mondatokban beszélt, az arca elváltozott, fénytelen becsült szeme kigyulladt, amikor vad gyűlölettel beszélt az Istenről s a munkás-nép mostani sorsáról. A többiek csak hallgattak, egyik-egyik az asztalra borult, mintha bántotta volna a pálinkagőzzel, füsttel átitatott világosság, a miben ott lebegett a nyomornak, a bűnnek nyomasztó hangulata.

A külső szobában, a bonnét az utcára lehetett látni, ketten ültek. Tisztességes ruhájuk volt, de az arcukon szintén ott ült a pálinkaivás nyoma. Az egyik halkan, szinte suttogva beszélt közbe-közbe körül nézett, nem-e hallja valaki! S a mikor a pálinkamerő odament a mellettük levő szekrényhez, — amiben a különféle színű és szagu ital állt — elhallgatott — és csak aztán folytatta.

— Hidd el, úgy szerettem a feleséget, mint az Istenemet. Ha azt mondta

volna egyszer, hogy öljem meg magamat, hát megtettem volna. Gyerek voltam, vagy mi. Szóval bolond, no!

— Most már gyűlölöm úgy, a hogy csak gyűlölhet valaki. Hát van igazság, a mikor én azt a leányt elvettem — pedig egy krajczárja se volt — csupa bolond szerelemből, aztán egyszer csak meghalt!

— De ha még sirt volna, a mikor rájöttem, hát jó. Hanem még nekiált föl-jebb. Azt mondja, nem tehet róla. Ő maga se tudja hogy volt... Egyszer s a mikor én nem voltam odahaza, hát ott volt az a másik, az a gazember. Az asszony csak arra emlékszik, hogy megölte őt, aztán megboltolták a szőnyegben és odaestek a dívánra.

— Legalább ő azt mondja, hogy többre nem. Pedig tudom, hogy hazugság az egész, de jobb, ha nem mondja meg az igazat.

— És én olyan nyomorult vagyok, hogy nem nyitottam neki ajtót... De mindig az a kis csöppség, a kis leányom lebegett előttem. Ha megtudná a világ, azt mondanék rá, a mikor a nagy lány lesz: ez is csak olyan, mint az anyja volt. Vér, vér... Nem, nem akarom ezt. Az Istennek se akarom...

— Ma tudom, hogy megint nála van az a gazember. Észrevettem az este a feleségemen, hogy nagyon nyugtalan volt.

Vettem a kalapomat és megcsókoltam azt az édes kicsi teremtet a bölcsőben és jöttem,

— Nem megyek még haza. Hatha véletlenül akkor jönne ki az a másik. Nem akarnám, de meglehet, hogy hozzágránék és egy szorítással agyonfojtanám. A mi örültségem volna tölem.

— Nem, nem akarok botrányt!
— Csak a kis lányomat föl: ne keltsek. Azt a csöpp teremtet.

Aztán leborult a pálinkával leöntözött aszfaltra s mintegy önmagának beszélt:
— Édes kis lányom...

Lassan, nagyon lassan a páraburkolaton keresztül szivárgott a világosság. Jött a hajnal, az álomra csalogató hajnal, a mi olyan tiszta, mint a szerelmesek álma.

Erős, már egy kissé hideg lehetett, kábító illatot hozott valahonnét a rétekről s összegombolták a kabátjukat, a kik mulatásból mentek haza.

Aztán, a mikor a nap első sugarai előtörték és ragyogott, sziporkázott minden, odaestek egy-egy sugár a kifestett, sápadt lány arcokra is, a kiknek a kenyéradójuk, mindenük az éjszaka.

A rut, a bűnös éjszaka...

Kovács Sándor.

részben tehát nem is csodálható annyira, hogy a toll munkája nem találta meg az igazán megillető jutalmat. Mert nem veheti senki rossz néven, ha előbb kenyérre gondolunk és csak másodsorban keresünk magunknak szellemi táplálékot.

A hiba tehát az irodalom pangásánál ott leledzik, hogy nincs elegendő pénz. Hazánk e tekintetben még szegény és megkívánja, hogy előbb egyéb más országos bajait orvosoljuk, előbb gazdaságilag, iparilag és kereskedelmiileg lendítsünk rajta és csupán aztán gondoljuk az irodalomra. Különben is literatura ezek nyomán s ezekkel kapcsolatban magától megizmosodik. Mert az természetes, hogy ha nagyobb pénzforgalmat fogunk tapasztalni népeink összes rétegében, akkor majd több garas is fog jutni a toll emberei számára.

Addig a toll csak végezze magasatos hivatását s a jutalomról mondjon le — egyelőre.

A mi az irodalom hivatott harcosainak anyagi és erkölcsi hátrányára szolgál még, az a mindjobban elharapódzó dilettantizmus. Manap mindenki, a ki csak némileg ismerős a betűvetés művészetével, irogat. De nem ám úgy, mint a régiek tették, t. i. az asztalfiók számára és tisztán önmaga multságára, hanem szellemi termékeit minden rostálás nélkül siet kivinni a nyilvánosságra. A sok rossz könyv így keletkezik és így veszti bizalmát a közönség az irodalom iránt. No de ezen sem lehet segíteni, miután nem lehet törvényileg szabályozni, ki írjon, ki nem? ... Ez széles szabadságban áll mindenkinek.

H I R E K.

— **Előfizetési felhívás.** Tisztelettel felkérjük lapunk t. olvasó közönségét, hogy a kiknek előfizetésük e hó végével lejárt, azt megújítani szivesek legyenek ne hogy a lap küldésében akadályok merüljenek fel. Az előfizetési feltételek lapunk homlokán olvashatók.

Külön tisztelettel:

a „SOMOGYI UJSÁG”
kiadó hivatala.

— **Pályázat.** Az igali kir. járásbírósnál újonnan létesített egy telekkönyvvezetői és irnoki állásra hirdet pályázatot az igazságügyminister. Pályázati kérvények a kaposvári kir. törvényszék elnökénél adandók be.

— **Árlejtés.** A kaposvári kir. törvényszék elnöke pályázatot hirdet a törvényszék helyiségeiben szükséges fűtő és villanyító anyagok szállítására. Az ajánlatok f. évi szeptember 18-ig adandók be a kir. törvényszék elnökségénél, hol a bővebb feltételek is megtudhatók.

— **Nagy tűz pusztított** f. hó 17-én a szomszédos Toponár községben. A nagy házban eddig még kiderítetlen okból ki-
gyulladt az egyik gazda istállója és csakhamar a szomszéd épületek is tüzet fogtak.

Leégett összesen 10 gabona pajta, 1 lakóépület, számos ól és melléképület. A néptőllenül nézte a tűz pusztítását, úgy, hogy a csendőrségnek kellett őket az oltásra kényszeríteni. Kivonult a tűvéhez a kaposvári tűzoltóság is Gyarmathy szakaszpáncsnok vezetésével és így csakhamar sikerült a tüzet localizálni. A kár jó része megtérül, mert a leégett épületek nagy része biztosítva volt.

— **Szökés a fogházból.** A kaposvári főszolgabíróság fogházából 2 vizsgálat alatt álló cigány f. hó 18-án este megugrott. A szökést úgy követték el, hogy észrevétlenül kisurrantak az udvarra, ott lepedőkön a magas kőfalról leereszkedtek a körpontosörccsarnok kertjébe. Fleischmann Miksa vendéglős azonban észrevette a cigányok szökését, zajt ütött, mire a két jó madár az Irányi-utcaán keresztül elszaladt. Nagy tömeg szaladt utánuk, az egyiket Lengyel kocsmárosnak a fia fogta el, a másikat Palatinus sürgönykihordó. Az ipókat visszavitték a fogszámba és remélhetőleg ezután kissé jobban fognak rájuk vigyázni.

— **A Nemzeti Zenedében** a növendékek beiratása f. évi augusztus hó 30-ától bezár. szeptember hó 5-éig az intézet helyiségeiben (Budapest, IV. Ujvilág utca 14. sz.) naponként délelőtti 9—12 óráig történik. Ezen időn túl csakis külön igazgatói engedély alapján naponként délután 3—5 óráig.

Mindkét nembeli növendékek felvételnek az ének, zongora, orgona, cimbalom, hárfa, az összes vonós — és fúvó — hangszerek, továbbá az összhangzattani, zene-szerzési, zenetörténeti és esztetikai tan-szakokba, a vonóségyes — és zenekari iskolába, valamint az egyházi zene és ly-thurgiai tanzakokba. Beirattási díj 6 frt. Budapest, 1899. augusztus hó 20-án.

Bartay Ede kir. tanácsos a „Nemzeti Zenede” igazgatója.

— **A Somogymegyei tanítóegylet 1899. évi rendes közgyűlését** augusztus hó 24-én Csurgón, az áll. tanítóképző-intézet helyiségeiben tartja meg. A közgyűlés tárgysorozata: 1. Elnöki megnyitó. 2. Főjegyzői jelentés. 3. Pénztárnoki jelentés és pénztárvizsgáló bizottság kiküldése. 4. Az iskolába lépő gyermekek megfigyelése. Pethes János. 5. A Tanítók Házának ügye, Szalóky Dániel. 6. A nyugdíj-ügy revisiója, Arany Bálint. 7. A pénztár-vizsgáló bizottság jelentése, költségvetés és segélyezés. A választmány és csurgói járás-kör indítványa az országos szövetségbe lépés iránt. 9. Vecsey Sándor indítványa a kántortanítók nyugdíjügyében. (Egyéb indítványokat írásban kell átadni az elnöknek a választmányi gyűlés kezdete előtt.) 10. Tagok fűvétele. 11. A jövő évi közgyűlés helyének és idejének megállapítása. — A közgyűlés kezdete d. e. 9 órakor. Előzőleg reggel 8 órakor választmányi gyűlés. Az 1897. évi július 6-án Szigetváron tartott közgyűlés határozata értelmében a közgyűlésre Somogyvármegye minden tanítója hivatalos. A kik az 1898. évi tagdíjjal hátralekban vannak, nem szavazhatnak. Csurgón, 1899. július 31-én. Barány Gyula elnök. Hollósi István főjegyző.

— **Végzetes tévedés.** Megdöbbentő táviratot kapott e hó 13-án gróf Széchenyi Andor Pál és neje szül. Csekonics Andrea grófnő, kik rövid kirándulásra távoztak el marczali kastélyukból. A távirat hazulról jött és az volt benne, hogy gyermekük, a négy hónapos Béla veszedelmesen megbetegedett. A grófnő kétségbeesetten kelt utra, kis gyermekét még életben találta, de a pár órával később haza jövő gróf csak fia holttestéhez érkezhetett. Elkor tudták meg a szörnyű valót: gyermeküket, ki ép, egészséges, virgoccz fiúcska volt: végzetes tévedésből megmérgezte a kezelő orvos. Az esetről a következő részleteket közölhetjük: E hó 13-án a gyermeknek valami csekély változása mutatkozott. A dajka hívására megjelent Dr. Fülöpp háziorvos, befecskendezést tartott szükségesnek és két féle szert

rendelt a gyógyszerértárból: 500 gram bór-savas oldatot és 500 gram 5 százalékos karbolsavat a fertőtlenítésre. A szerteket Vajda Gyula gyógyszerész-gyakornok készítette el, de a czimkéket összecserélte és tévesen ragasztotta az üvegekre. Dr. Fülöpp azt állítja, hogy ő nagyon náthás volt és azért nem érezte meg a karbolsav szagát s mivel megbízott az üveg felirataban, aggodalom nélkül fecskendezte be a belekbe. A szegény kis fiu a befecskendezés után nyomban rosszul lett, mire az orvos rájött a tévedésre és nyomban megtett minden lehetőt: azonnal kimosta a beleket, úgy hogy a boncolás után a karbolnak semmi nyomát sem lették a gyermekben, de mindez nem segített, mert a karbolsav rögtön-sen hat és akkorra már úgy összeégette a beleket, hogy a gyermek élete már nem volt megmenthető.

Dr. Fülöpp és a gyógyszerész az esetből kifolyólag 14 én rögtön feljelentették magukat a járásbírósnál. A bíróság az eljárást azonnal megindította s elrendelte a kis holttest felboncolását, az orvosságs ügyeket pedig lefoglalta. A kaposvári kir. törvényszéki orvos jelenlétében a boncolást 15-én délelőtti ejtették meg s minthogy a karbolsavnak semmi nyomát sem találták az orvosok, a gyermek belső részeinek több darabját felküldték dr. Felletár országos törvényszéki vegyészhez, mert a halál közvetlen okát most már csak vegyi uton lehet megállapítani.

A kis gyermek temetése 15-én délután ment végbe. A temetésen részt vett az egész város, nemcsak az előkelők, de maga a nép is, mely az áldottlelkű gróf Csekonics Andrea iránt mindenkor sok szeretetet mutatott.

A vizsgálat során dr. Fülöpp megállapítani kívánta, hogy hurutos állapotban van és nem csekély mértékű náthalázban szenved. Ez volt az oka tudniillik, hogy a karbolsavat nem ismerte fel a szagáról és ezt konstatálták is rajta.

A szomorú eset a grófot egészen megtörte, a grófnőt szintén lesújtotta a borzasztó csapás, de azóta erős lélekkel viseli, mit a sors rá mért.

Felmentítjük, hogy gróf Széchenyi Andorék elsőszülött gyermeküket, Andreát, szintén elvesztették 2 éves korában.

— **Hymen.** Frank Arthur helybeli tekintélyes kereskedő f. hó 19-én eljegyezte Pap Szidónia kisasszonyt, dr. Pap Ignác újdéli ker. főrabbi leányát.

— **Felmentett** vasuti hivatalnok. Olvasóink talán még emlékezni fognak arra, a vasuti összeütközésre, mely 1897. november havában az itteni vasuti állomáson történt és a melynél egy vonatvezető a lábát törte. A törvényszék annak idején vád alá helyezte Kuba Károly hivatalnokot, mint a ki az összeütközés alkalmával a forgalmi szolgálatot teljesítette, továbbá a váltóőrt és a kocsitolót, kiknek a szerencsétlenség előidézésében szintén részük volt. A f. hó 18-án megtartott végtárgyalás alkalmával azonban beigazolást nyert az a körülmény, hogy Kuba hivatalnok az összeütközés előidézésében nem részes, ő szolgálatát pontosan végezte, az elővigyázati intézkedéseket mind megtette, miért is a törvényszék őt a vád és következményeinek terhe alól felmentette. Felmentette a váltóőrt is, mert beigazolást nyert, hogy őt sem terheli felelősség. A kocsitolót azonban bűnösnek találta a törvényszék és őt vétkes gondatlanság miatt a havi fogházra ítélte.

— **A osurgói áll. segély ev. ref. főgimnáziumban** a javítóvizsgálatok aug. 31-én reggel 8 órakor kezdődnek. A beiratások szept. 1—3-ig tartanak és pedig 1-én az I—III., 2-án a IV—VI., s 3-án a VII—VIII. oszt. tanulók iratnak be. Szept. 4-én d. e. 10 órakor lesz a tanév ünnepélyes megnyitása. Tandij egész évre 24 frt, új tanulóknak beirattási díj 3 frt, tanári nyugdíjra 3

frt, bebutorzási alapra 1 frt, könyvtári díj 1 frt, egészségügyi díj 1 frt, értesítőre 60 kr., bizonyítvány és bélyegdíj 1 frt 15 kr., köztartás díj 10 óra 62 frt, bentlakás internatus 10 óra 50 frt, mindezen díjaknak fele a beiratáskor, fele febr. 1-én fizetendő.

— A szegedi országos kiállítás napirendjét a nagy bizottság a következőkben állapította meg:

Szeptember 3-án d. e. 10 órakor a kiállítás ünnepélyes megnyitása a fensége József főherczeg kiállítási védnök által.

D. u. 2 órakor kiállítási löverseny.

Este 8 órakor művészeti a védnök tiszteletére a színházban.

Szeptember 4. és 5-én V. Orsz. gazdasági kongresszus.

4-én déli 12 órakor Délvidéki földművelők egyesületének közgyűlése.

4. 5. és 6-án Orsz. méhészeti kongresszus.

5-én I. Orsz. halászati kongresszus.

8. 9. és 10-én I. Orsz. szőlőszeti és borászati kongresszus és kirándulások.

8-án d. u. 2 órakor díjugratás, lovasjáték, ügetőverseny a löversenyterén.

9-én d. e. 9 órakor Gazdasági tanítók kongresszusa.

10-én népiünnepély és cseléddíjazás. A kiállítás esténként villamfényvel világítva.

Szeptember 3., 6. és 9-én a kiállítási terület fényes kivilágítása 20000 lampionnal.

Szeptember 4., 8. és 10-én este nagy tűzijáték.

A m. kir. államvasutak igazgatósága 20 személyből álló csoportnak azon kedvezményt adta, hogy II. oszt. jeggyel első osztályban, III. oszt. jeggyel második osztályban, III. osztályban pedig fél III. oszt. jeggyel utazhatnak. A kongresszusra utazók tagsági igazolványaik előmutatása mellett ezen kedvezményt egyenként való utazásnál is igénybe vehetik.

— Utazási kedvezmények a szegedi mezőgazdasági országos kiállítás látogatói részére. Tudvalevőleg a m. kir. államvasutak igazgatósága a szegedi mezőgazdasági országos kiállítást látogató csoportos kirándulók részére olyforma kedvezményt engedélyezett, hogy a m. kir. államvasutak összes vonalain az I-ső osztályon II-od osztályu, II-od osztályon III-od osztályu s III-od osztályon fél III-od osztályu vasuti jeggyel utazhatnak a csoportos kirándulók. A m. kir. államvasutak igazgatóságának legutóbbi elhatározása folytán a szegedi mezőgazdasági országos kiállítás megtekintésére Szegedre utazó csoportos látogatók kedvezményes utazásához szükséges igazolványokat nemcsak a kiállítási iroda, hanem a gazdasági egyesületek és gazdakörök elnökei és kiállíthatják. Az igazolványok felmutatása ellenében fogják az egyes állomások jegypénztárai a kedvezményes utazási menetjegyet kiszolgáltatni.

CSARNOK.

Eljátszott szerelem.

Játszottak a szerelemmel

S eljátszották a szerelmet.

És hogy aztán eltemessék

A szerelmi nagy keservet:

A lány más legényre nézett,

A legény más lányt talált,

És így aztán eltemette

Mindegyik a bu-báját.

Eltemetni eltemették,

Mély, sötét sir borult rája,

De az igaz szerelemnek

Nincsen ám örök halála.

Alszik, alszik — mélyen, mélyen —

De az álom megszakad.

És belátta mind a kettő,

Hogy szívük még nem szabad.

És belátta mind a kettő,

Hogy szeret még mind a kettő.

De belátták tisztán azt is,

Hogy szerelmük meddő, meddő.

Egymás eljátszott szerelmét

Visszanyerni nem lehet.

Egymás eljátszott szerelme

Mindörökre elveszett.

Mi az illat a virágnak?

Mi a csillogás a szemnek?

Mi a láng az égő tűznek?

Az a vágy a szerelemnek...

...Csak a szerelem maradt meg,

Nem a vágy egymás után,

Ha a legény jobbra menne,

Balra menne a leány.

Ami őket összefűzi,

El nem tépik azt a láncot,

Ami bennük ég sajogva,

El nem oltják azt a lángot.

Mint a csillagok az égen,

Egymást üzik s kerülgetik:

Hanem egymást megtalálni

Nem sikerül többé nekik.

Erdősi Dező.

Keményék öröksége.

A jámbor Kemény Pál amolyan kis hivatalnok volt a megyénél. Igaz, hogy a fizetése igen kicsiny volt, de a czíme az elég szép volt; díjnak, tiszteletbeli irnok. No de volt kilátása, hogy idővel irodafőnök lesz, vagy esetleg valami jó jegyzőségbe ül.

És ehhez a kis fizetéshez járult még egy aranyos kis feleség, meg három gyerek. Ennivaló aranyos babák, kik bizony korántsem jártak oly csinos ruhákban, mint a főjegyző ur sápadt, sovány gyermekei, és a cukkerlik és sütemények helyett csak száraz kenyert kaptak tizóráira. Ki is kelt sokszor a nyomorúságos állapot ellen a jó Kemény Pál. De hát bizony hiába szidta a kormányt, a megyét, a főnökét, az egész világot, nem javult a sorsa soha.

De azért csak megvoltak. Volt egy reménységük, ez pedig nem volt más, mint az asszonykának egy nagybácsija, aki már évekkel ezelőtt jónak látta Amerikába vitorlázni. Ez a nagybácsi volt Keményék minden reménysége.

Mikor úgy esténként összeült a familia, nem volt vége a szöbeszédnek. Kemény Pál rózsás terveket szövögetett, az asszony meg persze segített neki. Elgondolták, hogy ha úgy véletlenül rájuk szakadna valami nagy örökség, mi mindent tennének ők akkor. Persze nem igen tudtak megegyezni. A férfi is, az asszony is mást-mást akart.

Hát bizony bajos dolog is hamarjában elgondolni, hogy mit csinálna az ember, ha úgy hirtelenbe valami rengeteg sok pénz szakadna a nyakába. Volt is sok álmatlan éjszakája a Kemény párnak. Hol az asszony, hol a férj sóhajtott fel:

— Pali alszol? — kérde sokszor az asszony.

— Nem én, lelkem, nem tudok elaludni, alighanem sokat ottem vacsorára.

— Ugyan ne cigánykodj. — hangzott az asszony szava, — nem azért nem tudsz te aludni, hanem mert az örökségen jár megint az eszed.

Erre megint a férj szortyant fel.

— Mintha biz téged nem ez a nyavalya bántana.

És ebben a tónusban ment tovább a beszélgetés az éj homályában.

Husvét előtt vagyunk és együtt van az egész család. Most jöttek haza a feltámadás szép ünnepéről. Kifáradtak s mindjárt siettek is körül ülni a terített asztalt. Egy ideig csak csendben megy minden. Végre is Kemény Pál felsóhajtott s aztán valamit morog magában, de úgy, hogy a felesége is hallja.

— Hej, ha úgy husvéti piros tojásként beütne az amerikai örökség, biz Isten más vacsoráink lennének aztán!

Erre persze az asszonynak is bele kell szólnia.

— Ejnye hát már megint ezen jár az eszed! Előbb — utóbb még belegabalyodol ebbe az örökségbe. Azután meg persze, hogy is ne, ha meg lenne a örökös eszemiszom, képes lennél megenni az egész örökséget!

— Ugyan asszony ne pörödj! Hát csak belátod, hogy igazam van, mikor azt mondom, hogy más élet lenne akkor ha örökölnék. Csak nem ennénk akkor szalonát és krupplít héjában. Akkor csak lenne mindig egy kis pecsenye no meg egy kis itóka.

— Hogyne, mindjárt egész trakta! Bizony akkor is csak megennéd a szalonát. Itt vannak a gyerekek, azokra gondolj!

— Jó, jó, asszony! Hát szén gondolkodnék én azokra is Vennék egy szép kis birtokot valahol a vidéken, aztán odaköltöznék valamennyien. Én szépen gazdálkodnék, aztán lenne minden a háznál, ami kell.

— Majd mindjárt fajura menni! Mi jut eszedbe, te szerencsétlen fiótás! Soh se mennék biz oda. Hanem felmegyünk Pestre és ott fogunk élni. Ott a gyermekeket is könnyebben lehet taníttatni. Meg azután ott lenne legalább egy kis szórakozásunk is. Színház, löverseny és még sok más.

— Igen, még sok más cifra ruha, bál és Isten tudja még mi kell neked. Egy esztendő alatt épen elköltenék az örökséget. Biz abból semmi se lesz asszony! Falura megyünk. Így akarom. s azt hiszem én vagyok az ur a háznál, s úgy lesz minden, ahogy én akarom.

Hej micsoda pillantás volt az, amit ezekre a szavakra Keményné vetett az urára!

Mit?! te vagy az ur a háznál? Ugy lesz minden, amint te akarsz?! No lám! Te, ugy látom, egészen elfelejtetted, hogy a nagybácsi tulajdonképen az én nagybátyám?! Tehát az örökség az enyém, s így azt hiszem be fogod látni, hogy akként rendelkezem az örökségemmel, amint nekem tetszik.

Ez ugyancsak nyomós argumentum volt. Érezte is Kemény, de hát nem akart engedni a tekintélyből. Csak azért is nagyobb hangon szólt vissza:

— Ejnye asszony, be furesa fogalmaid vannak a jogi viszonyokról! Hát te azt hiszed, amit a feleség örököl, ahhoz a férjnek semmi köze?! Soh'se hittem, hogy ennyire korlátolt eszű vagy....

— Micsoda, én korlátolt eszű?! Soha ilyent! Kell-e nálad sötétebb fejű...te...

— Asszony hallgass, mert fogy a türelmem!

— Sokat törődöm én a te haragoddal. Azért mégis úgy lesz, amint akarom. Az örökség az enyém, s ha nekem úgy tetszik, te egy krajcárt sem látsz belőle. Érted?

De már erre csakugyan elhagyta férjét a türelem. A keze ügyébe eső tányért

ugy vágta földhöz, hogy ezer darabra törött; aztán mély, dörgő hangon kiabált.
— No jól van asszony, hát tied az örökség. Csak a nyelvedet pihentesd már no! Keményné valami nagyot akart mondani, de az ajtó megnyílt s azon egy kopott öltözetű öreges ember lépett be.

A familia csak nézi, nézi, végre Keményné felsikolt;

— Jézusom, a nagybácsil

No hiszen lett erre riadalom. Alig tudták helyüket találni. Valamennyinek az örökségen járt az esze.

Végre is az öregnek kellett szólni.

— Hát gyerekek itt volnék. Próbáltam minden, megfordultam mindenhol, még Amerikában is. De hiába! A szegény embernek a szerencséje is szegény. Sok nyomorúság közt haza vergődtem s végre is rátok gondoltam, kedves rokonaim, hogy öregségemre majd csak meghuzom magamat nálatok.

Keményék összenéztek. Nagyon savanyu volt az ábrázatuk.

De azért Kemény nem állhatta meg, hogy mikor a törött tányér darabjait szedték fel, oda ne sugja a feleségének:

— No asszony, hát itt az örökség. Az egész a tied lehet, nem kérek belőle. Csak aztán megbecsüld álm! Lévy Béla.

A z a p a.

Sápadt, vézna nő bandukolt a hepehupas pusztaí uton. Dideregve huzta össze mellén a vékony kendőt. Karján valami csomagot visz, de úgy be van burkolva egy nagy kendőbe, hogy nem lehet kivenni, hogy mi van benne. Az utról néha-néha le-létevé s ilyenkor nagyot botlik a réti vakondtúrásokban. Szemei meredve néznek a vastag ködöbe, alig lehet látni két-három lépésre. Néha néha sóhajt egyet, megáll pihenni, azután újra utnak indul.

Vajjon hova megy?

* * *

A pusztai csárda ivó-szobájának mécses szomorúan pislog ki a kis ablakon. Erőtelesen sugaraival hiába igyekszik áthatolni a vastag ködön.

Az alacsony szobában a hosszú asztalnak kandalló felőli végénél az öreg csárdás kuporog magában. Lábalnál egy hosszú-szörű komondor csóválja a farkát s pislog fel szótlan gazdájára. Hébe-korba végig huzza karmait a kemény kordován csizmákon, odadörzsöli bozontos fejét a csárdás térdéhez, de ez csak nem néz rá. Hej dehogy gondol ő most a jelenre, messze, a multban járnak gondolatai... Milyen hangos volt akkoriban ez a csendes, üres csárda, milyen más kedve volt akkor neki! Még a hetedik batárról is idejártak a legények, egy-egy itóka borra, ha megsomjaztak. Pedig ugyancsak gyakran somjaztak ám.

Nagyon rossz bor termett akkoriban a rossz időjárás miatt, dehát, uramfia, sokat el képes felejtetni egy olyan tüzet szóró fekete szempár, mint amilyenel a kis csárdás Böske csalogatta a vendégeket. No az ő kezéből nemcsak a karcost, de még az ecetet is bátran nektár gyanánt lehet meginni.

Uri vendége is volt akkoriban a csárdának. A felsőszeli uraság, Egresy Pista mindennapos volt a banda cigányával. Hát mi tagadás — ő sem a borért járt ám ide, de ez nem volt baj, mert úgy szórta a pénzt, hogy a csárdásnak elég volt markolázni. Az ő bolond feje csak a pénzt látta, azt pedig nem vette észre, hogy a lány meg a... no de csak sorjába.

Bizony csak sorjában, mert elég gondot ad egymás után, szép lassan átgondolni azokat, amik ezután következnek. Pedig nem sok az egész. Csupán annyi, hogy a bogárszemű Böske elkezdett cifrábnál-cifrább ruhákban járni s midőn az öreg csap-

láros egy este kérdőre vonta, hogy hol veszi rá a pénzt, a leány sirva fakadt, s másnap eltűnt az apai házból. Ettől a naptól kezdve Egresy Pista se jött a csárdába, no meg lassankint a többi vendégek is elmaradoztak, mert hát a csárda felreesett a járt uttól, az meg, akiért a csárdába jártak — már tudja isten merre jár...

Könycepp lopódzott az öreg csárdásnak szemébe, de hamar szédörzsölte a hivatlan vendéget, s haragosan kiáltott fel:

— Csak azért sem, nem érdemel az egy szivből feltörő könyceppett!

Mintha a borból akart volna erőt meríteni az érzékenyülés ellen, hirtelen ajkához emelte a poharat. A kutya felugrott és ugatva az ajtóhoz szaladt. Kint nyöszörgés, majd pár rekedt köhécselés hangzott. A csárdás letette a poharat, bámulva nézett az ajtó felé, amely lassan felnyílt s egy sápadt női fej kandikált be rajta. A kutya vihogva ugrált, majd farkcsóválva gazdájához futott s ismét vissza a jövevényhez.

— Apám! — hallatszott a jövevény ajkán a félénk szó. — Megjöttem, bocsáss meg!

— Nekem nincs lányom, nincs gyermekem, ki innén, ide becsuten személy be ne tegye lábát!...

A sápadt nő megrettenve hátrált, míg ajkai szakadozottan rebegték:

—Csak mig felmelegedtem, addig ereszk be, csak egy falat kenyeret adj, azután....

— Egy perczre sem, el innen, nekem nincs gyermekem!

Azután az ajtóhoz ugrott, s úgy becsapta, hogy zörgött beléje az egész ház. Belül azután ráfordította a zárat, s visszautt helyére a kandalló mellé. Kint pár percig zokogás volt hallható, lassankint ez is elcsöndesült, csak a szél süvöltése hangzott be a szobába. A csárdás gazda fejét kezére hajtva, lehunyta két szemét, aludni látszott, pedig csak felejtetni akart. De lecsukott szemei dacára folyton előtte lebegett az a pár szó: »Csak mig felmelegedek... csak egy falat kenyeret... Hiába akart másra gondolni, hiába rázta meg haragos fejét, az a csökönyös agyvelő csak azzal a gyűlöletes gondolattal foglalkozott.

Egyzer csak felkelt, eltámolygott lassan az ajtóig, elfordította a zárat és kilépett. A szél besüvített a nyitott ajtón, a hideg levegő megcsapta izzó homlokát. Kutatva nézett körül, de sehol senki, semmi. Már be akarta tenni az ajtót, midőn a komondor valami feketellő tárgyat vonszolt feléje. Odament, felemelte, s belépett vele az ivóba. Egy csomag volt, egy nagy kendőbe takarva. Vajon ki hagyhatta itt, mi lehet benne?... Keze gépiesen bontották ki a csomagot, de a munka lassan ment, mert ujjai reszkettek. Végre mégis sikerült. Szétgöngyölte a kendőt s ime egy csöndesen alvó csecsemő feje bukkant ki belőle. Oly édesen szunnyadt szegényke, mint édes anyja kebelén. A csárdás gazda mereven nézte a gyermeket. Az pedig megmozdult, felnyitotta apró szeméit. Olyan szép bogárfekete szemek voltak. Majd két kis kacsó került elő a pólyából, amikkel a kis jövevény hadonázni kezdett, miközben apró kis szájjával olyan gagyogást vitt véghez, hogy az egész szobát betöltötte vele.

Karjaiba kapta az öreg ember a csecsemőt, csókjaival árasztotta el. Azután tejet keresett elő, megetette, majd szép csöndesen elringatta.

...Csárdás Bösket másnap reggel a csárdától két kilométernyire megfagyva találták.

Kincses Béla.

S z i n h á z.

Somogyi Károly társulatával f. hó 18-án kezdte meg az előadásokat a sétatéri arénában. Eleinte nem igen érdeklődött a

közönség az előadások iránt, az első és második nap ugyszólván üres ház előtt folyt le, a következő napokon már türethető számú publicum vo't. Hja, a mi közönségünk igényei nagyok s bármit kövessen is el Somogyi, az elismerés sohasem akkora, mint azt derék directorunk megérdemelné. Nézzük csak végig azon újdonságok sorozatát, melyek előadását hirdeti s be kell vallanunk, hogy olyan műsort állított össze a kaposvári közönség számára, mely a legkényesebb ízlést is kielégítheti.

Megnyitó előadásul a »Gyurkovics leányok« Herceg Ferenc kitűnő életképe került színre. A csekély számú hallgatóság ugyan nem lehetett valami nagyon felemelő hatással a szereplőkre, mindannak dacára oly elismerésre méltó buzgalommal feleltek meg szerepüknek, hogy a közönség több ízben tapssal jutalmazta meg őket. Különösen Szohner Olga érdemelte meg az elismerést oly természetességgel és kedvesen játszott. 19-én Jafet 12 felesége, énekes bohózatot nézte végig a csekélyszámú közönség. Itt hallottuk először Forrai Ferikét, az új soubrette primadonnát. Végleges ítélet ekkori szerepében nem mondhattunk róla, mindössze egy couplet énekelt, de annyit észrevettünk, hogy a színpadon igen eleven és hogy kiejtése tiszta. Az »Aranylakodalom« előadása alkalmával aztán meggyőződünk arról, hogy korántsem tévedtünk, mikor Forrait a priori jó színésznek és kitűnő énekesnek tartottuk. Hallottunk ugyan már erősebb hangot is, de Forrai oly tisztán és érthetően énekel, mely elfeledteti velünk hangjának nem épen terjedelmes voltát.

Balla Kálmánt régi ismerősként üdvözöltük. Somogyi szerencsés választást tett, mikor őt társulatához visszaszerződtette. Uj erő a társulatnál még Szarvasi és azt hisszük, hogy Somogyi tehetséges színészt nyert az ő személyében.

Igen jó előadást hallottunk 21-én. Bisson »A hálókocsik ellenőre« című vígjátéka került előadásra. Igaz, hogy a darab maga olyan kitűnő, a helyzetek benne olyan komikusak, hogy azt rosszul játszani nem is lehet. A főszerepet Balla játszotta és ez este is beigazolta, hogy ő a társulat legjobb férfi színésze. Somogyi igazgató is hosszabb szerepben lépett fel, igazán kár, hogy olyan ritkán látjuk a színpadon. Benkő Jolán kitűnő anyaszínésznő, főleg pedig rettenetes anyós.

Általában az eddig bemutatkozott új tagok legkedvezőbb benyomást tették reánk és azzal a reménnyel nézünk a következők elé, hogy a társulat ebben a szezonban is a legnagyobb mértékben ki fogja elégíteni úgy a sajtó, mint a nagy közönség igényeit.

H—ó.

Nyiltér. *)

A legjobb és legegészségesebb

üditő-ital,

mely mint asztali ital különösen kedvelt és borral, cognackal vagy növényi szörpökkel vegyítve kitűnő ízű vegyületet ad: a

MATTONI-FÉLE

GISSHÜBLER

legtisztább ásványos *Savanyu-kut* oltja a szomjat, hűsít és felfrissít egyaránt. A legjobb szer a nyári hőség tikkasztó hatására ellen.

Az e rovat közlöttékért nem vállal felelősséget a szerk.

Legnagyobb tankönyv raktár

Somogy megyében Kaposvárott a gymnasiumok, városi és falusi népiskolák részére

HAGELMAN KÁROLY

könyv-, papír-, rajz- és írószerkereskedésében.

B.-pest fővárosi könyvkiadóknál megjelent tankönyvek nálam mind eredeti bolti áron kaphatók, viszont elárutóknak, úgy mint oly tanító uraknak, kik az összes tankönyv és írószer szükségleteiket maguk szokták beszerezni és elárutani, % kedvezményben részesülnek, miért is ajánlom tankönyv raktáromat és iskolai írószereimet a vidéki és helybeli tanító urak b. figyelmébe.

Ugyanitt ódon tankönyvek is kaphatók legjutányosabb árakon.

Továbbá ajánlom hét gyorsajtóval berendezett **KÖNYVNYOMDÁMAT**, ugyisinté legujabb gépekkel felszerelt **KÖNYVKÖTÉSZETEMET**, hol is bárminő e szakmába vágó munkák legizlésebben jutányos árakon készíttetnek.

Nagy papír és nyomtatvány raktár t. ügyvéd és jegyző urak részére.

Továbbá levélpapírok különféle dobozokban a legegyszerűbb kivittől a legdiszesebbig mind raktáron tartatnak, ugyisinté látképes levelező lapok és hozzá tartozó albumok, notis jegyzőkönyvek, díszes tintatartók, emlékkönyvek, imakönyvek minden hitfelekezethez, hegedűk, hurok, ugyisinté zenedarabok mind nagy választékban jutányos áron kaphatók a fent említett czég kereskedésében.

Miért is b. megrendeléseiket tisztelettel kéri.

LIPIK fürdő Szlavoniában.

Egyetlen jódtartalmu alkalikus hőforrás 64° C. a Kontinensen.

1898. óta a Lonjavölgyi vasút állomása (Dugo-sellon át.) Azonkívül Pakrac-Lipik déli vasút állomása (Zónatarifa.)

Kitüntetve: Budapest, Bécs, London, Róma Brüsszel.

Fényesen berendezett gyógyterem, kávéház és vendéglő, nagyszabású park, fedett sétány, kifünő gyógyszállodák, pompásan berendezett fürdőépületek. Villanyos világítás.

Felülmulthatlan hatású közvény és csúszos hajóknál ischidmál; csontbajóknál, mindennemű, buratos bántalmaknál valamint minden mirigy és vérbetegségekben.

Hivatalos fürdőorvos Dr. SZEMEREY BERTALAN.

Jód hevívíz széküldése egyenesen a forrásból, továbbá Edaskuty L. és Mattioni és Wills cégtől Budapestben.

Bővebb felvilágosítással szolgál a fürdőigazgatóság Lipiken.

Hirdetések

jutányos áron

felvétetnek

e lap

kiadóhivatalában.